

Arrest

nr. 214 242 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 23 augustus 2015 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 24 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 28 februari 2017 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger en een soennitische moslim van Arabische origine. U werd geboren in 1986 in Samawah (provincie Muthana) en heeft daar gewoond tot eind 2009. In maart 2009 kwam uw nicht A.(...) N.(...) A.(...) A.(...) (O.V.-nummer (...)) bij jullie wonen. Zij was gevlucht uit het huis van haar oom bij wie zij was terechtgekomen na de dood van haar ouders en door wie zij werd mishandeld. In maart 2009 heeft u een religieus huwelijk met haar afgesloten en in mei van hetzelfde jaar zijn jullie voor de wet getrouwd. In 2010 en 2011 kregen jullie respectievelijk een dochter, N.(...), en een zoon, O.(...).

Na jullie huwelijk bleven jullie samen wonen in uw ouderlijke huis. Na het afsluiten van jullie huwelijk in 2009 bracht uw vrouw u op de hoogte van het feit dat haar oom toen ze bij hem inwoonde had geprobeerd haar te overtuigen om "tijdelijke huwelijken" af te sluiten met mannen, in lijn met een bestaande sjiitische traditie die de naam Nikah Al Mutah draagt, oftewel huwelijk van het genot; dergelijke tijdelijke huwelijken met mannen kunnen al ontbonden worden na een uur. Haar oom was van plan hier geld voor te vragen aan de betrokken mannen. Toen zij zich tot de politie wendde met het oog op bescherming tegen haar oom leverde die haar terug aan hem uit.

Nog in 2009 zijn uw ouders gestorven en kregen jullie het financieel moeilijk. In Samawah heeft u regelmatig naar werk gezocht, maar onder meer door vooroordelen ten aanzien van uw soennitische geloofstrekking in de sjiitische stad weigerde men steeds om u een job te geven.

Eind 2009 bent u verhuisd naar Najaf, enerzijds als gevolg van jullie moeilijke financiële situatie en anderzijds met klem aangespoord door uw vrouws oom die u hier aan een woning en aan een job hielp. U ging hier in de eerste plaats aan de slag in de bouwsector. Na enkele maanden wilde de oom van uw vrouw u dwingen om ontslag te nemen als bouwvakker om met hem samen te werken. Toen u dit telkens weigerde, heeft uw baas van het bouwbedrijf u ontslagen, vermoedelijk onder druk van de oom van uw vrouw. Die laatste dreigde er ook mee jullie dochtertje te ontvoeren. Op een avond kwam hij bij jullie langs en ontstond er een ruzie tussen u en hem. U ging naar buiten met de bedoeling er politie bij te halen. Toevallig was er een patrouille in de buurt en u slaagde erin om die tegen te houden. Na een kort gesprek van de politiemannen met uw vrouws oom trok de politie zich echter terug.

Na dit voorval vreesde u voor uw veiligheid en verhuisde u met uw gezin naar Bagdad, waar jullie bij uw broer gingen wonen. Dit was eind 2010. U verdiende er de kost door kinderklaren te verkopen in een kraampje. Uw broer was al gedurende ruime tijd aan de slag als alcoholverkoper en hij had in dit verband dreigtelefoontjes gekregen. Op zekere dag keerde uw broer niet meer terug naar huis. Tien dagen later vernam u van de politie dat uw broers lichaam bij de forensische afdeling van het ziekenhuis bleek te liggen. Hij was op 5 november 2012 overleden. U liet uw broer in Najaf begraven.

Op 17 januari 2013 vielen vijf tot zes mannen jullie huis binnen waar uw vrouw en kinderen zich bevonden. Zelf was u niet aanwezig. Hierop ontvoerden ze uw zoontje O.(...) en bezorgden ze uw vrouw een dreigbrief waarin ze u verweten dat u had samengewerkt met de Amerikanen. In de brief stond dat u binnen de 48 uur het gebied diende te verlaten. Bovendien voegden ze er mondeling aan toe dat u zich binnen de 24 uur bij hen moest aangeven, indien niet zouden ze uw zoontje vermoorden. Jullie spraken met elkaar af in Al Alawy en namen een hotelkamer in Al Beyaa (Bagdad). De dag na de ontvoering ging u naar het politiebureau. U zei dat uw zoontje was vermist maar u vermeldde niets over de omstandigheden waarin dat was gebeurd. Ongeveer vijftien dagen later gingen jullie naar een tweede hotel dat in dezelfde straat als het eerste was gelegen.

Op 14 mei 2013 zijn jullie van Bagdad naar Turkije vertrokken. U werkte daar in de groentesector maar moest uw werk stopzetten omdat u door het zware werk een rugletsel had opgelopen. Uw vrouw begon vervolgens in een restaurant te werken, maar werd hierbij lastiggevallen door mannen. U vertrok vanuit Turkije op 12 augustus 2015. Via een Grieks eiland bereikte u Athene en van hieruit reisde u door verschillende andere Europese landen tot in België, waar u aankwam op 23 augustus 2015. Op 24 augustus 2015 heeft u samen met uw vrouw en dochter een asielaanvraag ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fotokopie van uw paspoort, uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, fotokopieën van het paspoort van uw vrouw en uw dochter, hun identiteitskaarten en hun nationaliteitsbewijzen. Daarnaast legde u een identiteitskaart van uw zoon O.(...) neer. U bezorgde bovendien ook nog jullie huwelijksakte, een dreigbrief, de

overlijdensakte van uw broer en een fotokopie van het nationaliteitsbewijs van uw broer. Tot slot legde u ook nog een geboorteakte neer van jullie dochter die op 19 december 2016 in België werd geboren.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreest van de oom van uw vrouw die slechte bedoelingen heeft met uw vrouw en uw familie. Bovendien vreest u ook de milities die naar u vermoedt verantwoordelijk zijn voor de dood van uw broer. U vreest verder nog de personen die uw zootje hebben ontvoerd. Ten slotte verwees u ook naar bedreigingen die u heeft gekregen in Samawah.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in ar. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. U bent er immers niet in geslaagd uw actuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In de eerste plaats heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u en uw familie nog steeds een vrees dienen te koesteren ten aanzien van de oom van uw vrouw.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat jullie vanaf eind 2010 tot januari 2013 in Bagdad woonden en dat u en uw vrouw in deze periode niets meer van uw vrouws oom gehoord hebben. Gevraagd of jullie na jullie vlucht uit Bagdad nog nieuws van hem gekregen hadden, verklaarde u: "Persoonlijk heb ik geen informatie daarover. Hij heeft ook geen contact met mij opgenomen maar wel met mijn vrouw. Er waren problemen rond de erfenis van haar vader" en "Nee, sinds mijn vertrek uit Najaf heb ik niets meer van hem gehoord" (A.(...) A.(...) Eerste Gehoorverslag, p. 12 en p. 17). Uw vrouw verklaarde van haar kant dat zij niets meer van hem heeft gehoord nadat jullie Najaf hebben verlaten: "Toen wij Najaf hebben verlaten voor Bagdad, heb ik geen contact meer met hem gehad ik heb niks meer van hem gehoord" (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 9). Nochtans was u ervan overtuigd dat hij wist waar uw broer in Bagdad woonde en kan men er dus vanuit gaan dat hij jullie gemakkelijk kon bereiken (A.(...) A.(...) Eerste Gehoorverslag, p. 12: "Hij wist alles over mijn broer, dat die in Bagdad woonde en met drank werkte"). Het feit dat uw oom uw familie in de laatste twee jaar voor jullie vertrek met rust liet, doet afbreuk aan uw bewering dat u en uw familie momenteel een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren ten aanzien van de oom van uw vrouw.

Verder moet in twijfel getrokken worden of jullie in de voorafgaande periode, namelijk tussen eind 2009 en eind 2010, toen jullie in Najaf verbleven, werkelijk onder het schrikbewind van uw vrouws oom leefden door ongerijmdheden en een merkwaardige gang van zaken.

Vooreerst bevatten jullie verklaringen over het feit dat jullie niet anders wilden of konden dan ingaan op uw vrouws oom eisen om naar Najaf te verhuizen door jullie moeilijke situatie in Samawah onderling ongerijmdheden. Jullie zouden het aanbod van de oom om een huis en een job van hem te krijgen hebben aanvaard uit angst, en ook door de moeilijkheden die jullie in Samawah ondervonden. Jullie opeenvolgende verklaringen en jullie verklaringen onderling over deze moeilijkheden in Samawah zijn echter allesbehalve eenduidig. Zo stelde u eerst op het CGVS dat u in Samawah werd "bedreigd en lastiggevallen op het werk" (A.(...) A.(...) Eerste Gehoorverslag, p. 3), maar bij navraag bleek het probleem zich vooral te situeren op het moment dat u werk zocht: "Wie bedreigde u?", "Elke winkel, als ik daar aankwam, weigerden ze mij werk te geven" (A.(...) A.(...) Eerste Gehoorverslag, p. 3). Uw vrouw van haar kant verwees opnieuw naar een bedreiging: "Mijn man was gevisieerd tijdens zijn werk. Daarom is hij gestopt met dat werk. Nadat hij is gestopt met zijn werk, is zijn leven erger geworden" (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 3-4). Eerst en vooral doet deze bewering vreemd opkijken, aangezien u stelde dat u in Samawah geen werk had (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 5). Vervolgens lichtte uw vrouw nog toe niet te weten waaruit deze visering tijdens uw werk dan precies bestond (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 4). Ook deze opmerking is merkwaardig, aangezien het inhoudt dat uw vrouw ermee akkoord ging een huis en een job te aanvaarden van haar oom die haar had mishandeld, zonder zelfs precies te weten welke moeilijkheden in Samawah u zo ver gebracht hadden om dit voorstel te aanvaarden. Kortom, jullie verklaringen over waarom jullie ingingen op het aanbod van de oom bevatten onderling ongerijmdheden en zijn weinig overtuigend. Ze zetten de geloofwaardigheid van jullie bewering dat jullie op zijn aangeven naar Najaf gingen dan ook op de helling.

Verder wordt er afbreuk gedaan aan jullie bewering dat jullie in Najaf in de invloedssfeer van deze oom terecht kwamen door uw vage antwoorden met betrekking tot de woonplaats van deze oom. Toen u in eerste instantie werd gevraagd of jullie woning ver lag van de woning van uw oom, antwoordde u eerst

nog: "Ja, maar niet zo ver" (A.(...) Eerste Gehoorverslag, p. 4). Wanneer u vervolgens werd gevraagd of die oom dan in dezelfde wijk als jullie woonde, antwoordde u bijzonder ontwijkend door te zeggen: "Nee, hij heeft meerdere woningen" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 4), een antwoord dat u nog tot twee keer toe herhaalde, zoals kan blijken uit volgend fragment van uw interview: "In welke wijk woonde hij dan, op het moment dat jullie daar woonden?' Hij heeft meerder verblijfplaatsen'. 'Dus hij woonde niet op een vaste plaats toen jullie daar woonden?' 'Hij woonde op meerdere plaatsen'" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 4). De vaagheid die uw antwoorden kenmerkte versterkt de twijfels over het feit dat u in de periode dat u in Najaf was, van eind 2009 tot eind 2010, werkelijk belaagd werd door de oom van uw vrouw.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet getwijfeld worden aan het feit of jullie werkelijk onder de nefaste invloed van jullie oom naar Najaf vertrokken en of jullie hier werkelijk door hem werden belaagd.

In aansluiting hiermee dient opgemerkt worden dat het niet geloofwaardig is dat uw vrouws oom werkelijk bij de milities behoorde noch dat hij over uitgebreide connecties met dergelijke milities beschikte.

Jullie verklaringen met betrekking tot het lidmaatschap van deze oom bij het Al Medhi-leger bevatten immers ongerijmdheden. Zo verklaarde uw vrouw bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de oom lid was van Al Mehdi (Vragenlijst DVZ 3.5), informatie die ze ook herhaalde op haar eerste interview bij het CGVS: "Mijn oom behoort tot Jaesh Al Mahdi militie" (A.(...) N.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 5). Vlak daarna bleek ze daar echter niet meer zo zeker van te zijn: "Hij werkt met partijen, maar wat precies en waar dat weet ik niet" (A.(...) N.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 5). Toen ze er werd op gewezen dat ze het voorheen wel leek te weten, antwoordde ze: "De meest verspreide partij is Al Mehdi leger" (A.(...) N.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 5). Het bleek met andere woorden om een veronderstelling te gaan. Op het tweede interview op het CGVS sprak ze zich dan weer met zekerheid uit over dat lidmaatschap bij de milities: "Hij werkt bij de milities. En je weet, hij heeft overal mensen" en "Hij werkt bij de milities van Jaish Al Mehdi" (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p.4 en p. 5). Aangezien zij al met al zich met vrij grote zekerheid uitspreekt over het lidmaatschap is het vreemd dat u dan weer in eerste instantie verklaarde dat u geen idee had van wat hij precies deed: "Ik weet niet waar hij werkt. Bij militie of de overheid. Hij heeft gezag over mensen. Hij wordt beveiligd, maar meer weet ik niet" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 10). U voegde er nog aan toe dat u hem dit niet durfde te vragen omdat u bang van hem was (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 10). Wanneer u er dan nog eens op gewezen werd dat uw vrouw al op de DVZ naar het leger van Al Mehdi had verwezen, antwoordde u: "Ik verwacht alles. Alles is mogelijk. Zowel Mehdi als de milities. Zij vormen de overheid" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, pp. 10-11). Ook op het tweede interview bij het CGVS herhaalde u dat u niets over hem wist: "Ik weet niets over hem. Ik heb niet met hem samengezeten. Ik durf het hem niet vragen: "Voor wie werk jij?" Ik kan hem hier niets over vragen. "Hoe kan je zoveel geld verdienen? Wie zijn de mensen achter jou?" (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 8). Het is op zijn minst opmerkelijk dat u en uw vrouw blijkbaar niet over dezelfde informatie beschikken met betrekking tot de vermeende machtspositie van de oom die jullie vrezen. De ongerijmdheden in jullie onderlinge verklaringen hieromtrent doen afbreuk aan jullie bewering dat uw oom lid zou zijn van de milities en relativeren in ernstige mate de door jullie beweerde vrees voor hem.

Bovendien brengen jullie ook geen objectieve elementen aan die aantonen dat de oom connecties zou hebben met de milities. Toen u gevraagd werd om wat meer uitleg te geven bij deze door uw beweerde connecties, antwoordde u, zoals eerder aangehaald: "Ik weet niet waar hij werkt. Bij militie of de overheid. Hij heeft gezag over mensen. Hij wordt beveiligd, maar meer weet ik niet" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 10). Toen u gevraagd werd over welke milities het dan zou gaan, geraakte u niet verder dan: "Hoe zou ik daar achter moeten komen? Wij hebben geen goede band samen" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 10). Uit uw antwoorden blijkt dat u in werkelijkheid geen zicht hebt op de invloed van de oom. Het enige element dat u kon aanhalen om tot de conclusie te komen dat hij een machtig man is, was dat hij na een onderhoud met de politie, de politie kon laten vertrekken (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 8). Dit incident deed zich echter voor in de periode dat jullie in Najaf werkten, waarover eerder al in twijfel werd getrokken of jullie toen werkelijk in de machtsgreep van jullie oom waren (zie supra), waardoor ook de geloofwaardigheid van dit voorval op losse schroeven komt te staan. Hoe dan ook zou dit incident niet volstaan om eruit te concluderen dat hij connecties zou gehad hebben met de milities. Men moet concluderen dat jullie bewering over zijn band met de milities niet meer dan een blote bewering is waardoor de beweerde vrees nog verder in vraag moet worden gesteld.

Samenvattend dient men vast te stellen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw bewering dat u en uw familie nog steeds een ernstige vrees voor vervolging vanwege uw vrouws oom dienen te koesteren

in de eerste plaats wordt ondermijnd door het feit dat jullie in de periode van eind 2009 tot eind 2010, in Bagdad, op geen enkele wijze door hem benaderd werden en dat er bovendien sterkt getwijfeld moet worden aan het feit dat jullie tussen eind 2009 tot eind 2010, in Najaf, onder zijn invloedssfeer zijn terechtgekomen. Ten slotte wordt de beweemde vrees verder onderuit gehaald door het feit dat jullie verklaringen over zijn verondersteld lidmaatschap van het Al Mehdi-leger ongerijmdheden bevatten en dat jullie verklaring over zijn connecties met milities niet meer dan een blote bewering blijkt te zijn.

In de tweede plaats rijzen er ernstige vragen bij het feit dat u en uw familie een vrees dienen te koesteren vanwege uw broers activiteiten met alcohol. Vooreerst dienen ernstige kanttekeningen gemaakt te worden bij de geloofwaardigheid van de moord op uw broer.

In dit verband is eerst en vooral de onwetendheid van uw vrouw over enkele kernaspecten van hetgeen uw broer zou zijn overkomen merkwaardig. Zo gaf uw vrouw tijdens haar eerste interview op het CGVS aan niet te weten of u uw broer vlak na zijn verdwijning als vermist had opgegeven noch of er nadat zijn lichaam werd gevonden al dan niet een onderzoek was gebeurd naar zijn dood (A.(...) N.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 8). Voor wat het onderzoek betreft, verklaarde ze bovendien niet bij u te hebben nagevraagd of het had plaatsgevonden (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 8), naar haar eigen zeggen omdat ze ervan uitging dat u het haar wel zou verteld hebben mocht het zo geweest zijn (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 8). Nu mag men er van uitgaan dat - indien de dood van uw broer werkelijk een bedreiging betekende voor u en uw gezin en zelfs mogelijk in verband zou staan met de ontvoering van uw zootje, zoals u gelooft (o.a. A.(...) A.(...), Vragenlijst DVZ, 3.5) – uw vrouw bijzondere aandacht aan de dag zou leggen voor het feit of er al dan niet een onderzoek kwam, aangezien een dergelijk onderzoek tenslotte ook naar de ouders kon leiden. Het is al even bevreemdend dat uw vrouw niet bleek te weten waar uw broer was begraven (A.(...) N.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 6). Uw vrouw gaf nog aan dat ze het u niet gevraagd zou hebben omdat u nogal gevoelig was over de dood van uw broer (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 8). In het licht van haar onwetendheid over de aangifte van de verdwijning en het onderzoek naar de dood, is het niettemin opvallend dat zij dit niet aan u gevraagd heeft. Haar verdere toelichting over deze mogelijke begraafplaats waren overigens al even merkwaardig. Toen haar tijdens haar eerste interview op het CGVS gevraagd werd of ze dan geen vermoeden had van de begraafplaats, antwoordde ze nog: “Nee, sowieso ken ik Bagdad niet. Ik kom nooit buiten. Ik ben altijd thuis” (A.(...) N.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 6), waarmee ze het idee wekte ervan uit te gaan dat hij in Bagdad was begraven. Op het tweede interview op het CGVS gaf ze op dezelfde vraag als antwoord: “Ik weet het niet. Hij heeft die meegenomen. Maar wij hebben één begraafplaats in Irak en die is in Najaf. Waar hij hem heeft begraven weet ik niet” (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 8). Niet alleen is het opvallend dat uw vrouw – die bij dit tweede interview aangaf nog altijd niet op de hoogte te zijn van de begraafplaats – haar hypothese over een mogelijke begraafplaats nu verlegd had van Bagdad naar Najaf, maar het is vooral bevreemdend dat ze er bovendien aan toevoegde dat dit de enige begraafplaats van Irak zou zijn. Het sjiitische kerkhof in Najaf mag dan wel het grootste en bekendste kerkhof van Irak zijn, het spreekt voor zich dat er ook nog andere begraafplaatsen zijn in het land. De zogenaamde “koninklijke begraafplaats” in de wijk Adamiyah in Bagdad, ook het grootste soennitische kerkhof, is hier maar één voorbeeld van (“Iraq’s Najaf Cemetery swells as fight against IS escalates”, toegevoegd aan de Landeninformatie). Kortom, de onwetendheid van uw vrouw en haar manifeste gebrek aan belangstelling over wat uw broer zou zijn overkomen en haar bevreemde verklaringen hierrond doen ernstig afbreuk aan de betrouwbaarheid van haar verklaringen over de dood van uw broer.

In de tweede plaats zijn ook uw eigen verklaringen over de begraafplaats van uw broer na zijn dood allerminst aannemelijk. Wanneer u werd gevraagd waar uw broer werd begraven, gaf u immers aan dat u hem in Najaf begroef. Het is echter algemeen bekend dat het al eerder geciteerde kerkhof van Najaf sjiitisch is, terwijl u zelf van soennitische afkomst bent (Vragenlijst DVZ, rubriek 9 en A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 3). Wanneer u gevraagd werd waarom u precies vanuit Bagdad naar Najaf trok om uw broer te begraven, haalde u aan dat er geen bijzondere reden was maar dat er in Irak vaste begraafplaatsen worden aangewezen (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 13). Deze verklaring is echter bijzonder bevreemdend. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt veeleer dat mensen zelf stappen dienen te ondernemen om een begraafplaats voor hun dierbaren te kunnen vinden (zie bv. “Iraq’s growing grave market”, 2 juni 2015, toegevoegd aan de Landeninformatie). Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat er in de laatste periode veel sjiitische militieleden op het kerkhof worden begraven. Mocht uw broer werkelijk door sjiitische milities zijn vermoord, kan men toch verwachten dat u hiervan op zijn minst zou erkennen dat de keuze ongebruikelijk of moeilijk was, eerder dan te verklaren dat het om een aangewezen plaats ging. De ongewone keuze voor het sjiitische kerkhof van Najaf en uw weinig overtuigende verklaringen hierrond, doen verder afbreuk aan uw bewering dat uw broer het slachtoffer zou zijn geworden van sjiitische milities als gevolg van zijn activiteit als alcoholverkoper.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat uw broer werkelijk vermoord werd door sjjiitische milities als gevolg van zijn activiteit als alcoholverkoper.

In de derde plaats wordt de geloofwaardigheid van het feit dat uw zoon O.(...) is ontvoerd omdat men u niet kon vinden ondermijnd door het feit dat de opeenvolgende verklaringen van u en uw vrouw over de omstandigheden van de ontvoering en van wat er in de nasleep hiervan is gebeurd een groot aantal ongerijmdheden bevatten en ze in sommige gevallen onaannemelijk vaag zijn.

Zo zitten er ongerijmdheden in jullie opeenvolgende verklaringen met betrekking tot jullie burens. Op de DVZ verklaarde u namelijk nog dat uw burens wisten dat de ontvoerders met burgerlijke auto's waren gekomen: "Volgens onze burens kwamen zij met burgerlijke auto's" (A.(...) A.(...), DVZ Vragenlijst 3.5). Tijdens uw interviews op het CGVS hield u echter vast aan de bewering dat u niemand had gecontacteerd na de ontvoering van uw zoon en allerm minst uw burens (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 15; A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 7). Toen u erop werd gewezen dat u echter bij de DVZ nog het omgekeerde had verklaard, antwoordde u dat u zich niet kon herinneren zoiets verklaard te hebben (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 15). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen heft de ongerijmdheid echter niet op. Hierbij komt nog dat uw vrouw op de DVZ op haar beurt verklaarde dat ze na de ontvoering haar toevlucht had genomen tot de burens (A.(...) N.(...), Vragenlijst DVZ 3.5). Tijdens haar interviews op het CGVS volhardde ook zij echter in de bewering dat jullie nooit in contact waren geweest met de burens (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 9). Wanneer zij vervolgens met haar eerdere verklaringen van de DVZ werd geconfronteerd, herhaalde zij eenvoudigweg: "Nee, wij hebben geen contact met de burens" (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 9). Ook in haar geval geldt dat het vasthouden aan één versie van de feiten de initiële ongerijmdheid niet kan opheffen. Zij hier bij benadrukt dat noch u noch uw vrouw signaleerden dat er zich op de DVZ specifieke problemen hadden voorgedaan tijdens het interview, met uitzondering van een verkeerde datum die u signaleerde van bij het begin van uw eerste interview op het CGVS (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 2 en A.(...) N.(...), Eerste Gehoorverslag, 2). Jullie bevestigden ook beiden dat jullie verklaringen op de DVZ na afloop in het Arabisch werden voorgelezen alvorens jullie ze ondertekenden voor goedkeuring, al voegde u er aan toe dat het snel was gebeurd (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 2 en A.(...) N.(...), Eerste Gehoorverslag, 2). Jullie kregen met andere woorden nog de gelegenheid om wijzigingen aan te brengen aan mogelijke verkeerde verklaringen mocht er inderdaad iets niet kloppen. Al met al moet men dan ook stellen dat de ongerijmdheden in jullie opeenvolgende verklaringen in verband met de burens overeind blijven. Zij werpen een eerste schaduw op de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten.

De opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de zoekacties die jullie hielden in de nasleep van de ontvoering van jullie zoontje kunnen evenmin met elkaar in overeenstemming worden gebracht. Op de DVZ verklaarde uw vrouw in dit verband nog: "Ik heb overal gezocht. In de ziekenhuizen. Bij de politiekantoren. Maar tevergeefs" (Verklaringen 3.5). Wanneer u tijdens het eerste interview op het CGVS met deze verklaring van uw vrouw werd geconfronteerd, antwoordde u niet meer dan: "Dat kan ik me niet herinneren" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 16). Uw vrouw zelf verklaarde tijdens haar eerste interview op het CGVS dan weer dat u het was die jullie zoontje was gaan zoeken: "Ik bleef in de kamer. Mijn man ging naar buiten om te zoeken en te vragen" en ze lichtte nog toe dat u naar veel plekken ging zoals ziekenhuizen en politiekantoren (A.(...) N.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 7). U van uw kant antwoordde tijdens uw eerste interview op het CGVS ontkennend op de vraag of u naar uw zoontje op zoek was gegaan: "Nee, waar zou ik moeten zoeken? Daarbij heb ik maar anderhalf jaar à twee jaar in Bagdad gewoond" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 16). Wanneer u tijdens uw tweede interview opnieuw werd gevraagd of u naar uw zoontje was gaan zoeken, herhaalde u dat u dit niet had gedaan, maar voegde u er aan toe dat u tegen uw vrouw had gezegd dat u hem wel was gaan zoeken. U had haar in die tijd immers niet de waarheid durven zeggen omdat jullie, en zij in het bijzonder, toen dermate "verstoord" waren (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 7). U voegde er nog aan toe dat uw vrouw wellicht pas tijdens het herlezen van het eerste interview van het CGVS had achterhaald dat u in werkelijkheid niet was gaan zoeken (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 7). Deze uitleg kan echter nauwelijks overtuigen, niet in het minst omdat u in hetzelfde interview in eerste instantie nog verklaard had dat u het hotel nooit verliet: "Tijdens mijn verblijf in het eerste hotel, bleef ik de ganse tijd binnen in het hotel. Ik ben niet naar buiten gegaan", (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 4). Mocht dit echt zo geweest zijn, zou u uw vrouw moeilijk hebben kunnen doen geloven dat u op zoek was gegaan naar jullie zoontje. Wanneer u er dan werd op gewezen dat uw vrouw toch wel duidelijk zicht moest hebben op uw verplaatsingen aangezien jullie samen in een hotelkamer leefden, lichtte u toe dat je in het hotel hoe dan ook wel eens naar buiten moet gaan, bijvoorbeeld om eten te kopen (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 7). U lichtte achteraf nog extra toe dat u met "niet naar buiten gaan" bedoelde dat u niet

ver ging (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 7 en p. 9). Welnu, indien u werkelijk niet of nauwelijks het hotel verliet, lijkt het in elk geval moeilijk dat u uw vrouw kon overtuigen dat u uw zoon ging zoeken. Hierbij komt nog dat uw vrouw ook tijdens haar tweede interview op het CGVS bleef vasthouden aan de verklaring dat u jullie zoontje was gaan zoeken in ziekenhuizen, ondanks het feit dat ze toen volgens uw verklaringen al in het vorige CGVS-interview had gelezen dat u in werkelijkheid had nagelaten uw zoontje te gaan zoeken (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 9). Uw toelichting over deze ongerijmdheid met betrekking tot de zoektocht naar jullie zoontje kan dan ook niet overtuigen en ook in dit geval blijven de ongerijmdheden tussen jullie verschillende verklaringen over de omstandigheden als gevolg van de ontvoering overeind. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen met betrekking tot de ontvoering van jullie zoon verder op de helling te staan.

Ook jullie opeenvolgende verklaringen met betrekking tot het aantal hotels waartoe jullie jullie toevlucht hebben genomen en de periode dat jullie hierin verbleven, bevatten ongerijmdheden. Uit uw verklaringen tijdens uw eerste interview op het CGVS bleek dat u naar meer dan twee hotels was geweest. Zo antwoordde u het volgende op de vraag naar welke hotels u was gegaan nadat u het eerste hotel had verlaten: "Verschillende hotels in de buurt. Enkel om te veranderen van verblijfplaats. Om niet op een vaste plaats te blijven uit angst" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 16). In lijn hiermee had uw vrouw op de DVZ ook al verklaard dat jullie "in verschillende hotels" waren gaan wonen (A.(...) N.(...), Vragenlijst DVZ, 3.5) en eerder in het interview had u ook al uitgelegd: "Vanaf 17/1/2013 tot ons vertrek naar Turkije hebben we ons steeds verplaatst van de ene plaats naar de andere, naar verschillende hotels" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 10) en "In het eerste hotel [bleven we] een maand of anderhalf, daarna hebben we ons verplaatst tussen de hotels" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 14). U verklaarde met andere woorden dat u na het eerste hotel nog in meerdere andere hotels was geweest. Tijdens uw tweede interview op het CGVS had u het echter slechts over twee hotels in het totaal: "Bent u dan nog naar een plaats gegaan [na het verblijf in het tweede hotel]?", "Nee (...)", (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 4). Wanneer u dan werd gewezen op jullie eerdere verklaringen waaruit bleek dat jullie in meer dan twee hotels waren geweest, ontkende u dit stellig door te zeggen: "Nee dat kan niet" (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 4). Op haar beurt verklaarde uw vrouw eveneens tijdens haar tweede interview bij het CGVS dat jullie slechts in twee hotels waren geweest (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p.5). Wanneer uw vrouw op haar beurt op dezelfde ongerijmdheid werd gewezen (meerdere hotels versus twee hotels) antwoordde ze: "Ik herinner me niet. Ik herinner me dat zo: wij zijn in twee hotels geweest" (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 5). Zowel voor u als voor haar toelichting geldt opnieuw dat het vasthouden aan één versie van de feiten de ongerijmdheden niet kan opheffen. Deze vastgestelde ongerijmdheden met betrekking tot het aantal hotels waartoe jullie jullie toevlucht namen na de verdwijning van O.(...), betekenen een verdere ondergraving van de geloofwaardigheid van de door u vermelde vervolgingsfeiten.

Er kan al evenmin één lijn getrokken worden in jullie verklaringen over de lengte van jullie verblijf in de verschillende hotels. In uw eerste interview op het CGVS verklaarde zowel u als uw vrouw nog dat jullie ongeveer een maand tot anderhalve maand in het eerste hotel waren gebleven (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 14; A.(...) N.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 7). In het tweede interview beweerde u echter dat jullie ongeveer 15 dagen in het eerste hotel waren geweest. (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 3). Wanneer u erop gewezen werd dat u het de vorige keer nog over een maand tot anderhalve maand had gehad voor het eerste hotel, ontkende u dat (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 3). Uw vrouw verklaarde in haar tweede interview, in lijn met de verklaringen die u diezelfde dag aflegde, dat jullie in het eerste hotel vijftien dagen zijn gebleven en ze voegde er nog aan toe dat jullie in het tweede anderhalve maand waren verbleven (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 5), wat echter evenmin overeenkomt met de verklaringen van jullie eerste interview op het CGVS. Om kort te gaan: jullie opeenvolgende verklaringen zijn ook in dit geval niet met elkaar in overeenstemming te brengen en doen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over jullie vlucht na de ontvoering van O.(...) verder teniet.

In lijn met deze twee laatste argumenten moet ook nog opgemerkt worden dat jullie beschrijvingen van de twee hotels waar jullie zouden zijn geweest en van de verplaatsing van het ene naar het andere hotel opvallend vaag zijn. Gevraagd naar de naam van het hotel, antwoordde u enkel: "Het was een heel simpel hotel. Volgens mij Al Sadeq" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 14). Tijdens het tweede interview, gaf u aan "Het klinkt als Al Sadeq" (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 3). Toen u gevraagd werd wat de naam van het tweede hotel was, bleek u dat niet meer te weten en herhaalde u slechts dat ook dit een "simpel" hotel was: "De naam kan ik me niet herinneren. Het zijn geen luxehotels. Hele simpele hotels" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 16). Verder kon u zich nog herinneren dat de hotels in dezelfde straat lagen, maar de naam van de straat bleek u niet te kennen (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 16). Uw vrouw kon zich de naam van het eerste hotel en van de straat al evenmin herinneren (A.(...)

N.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 7). Verder had u ook de grootste moeite om uit te leggen hoe u bij het eerste hotel kwam en u kwam u in dit verband niet verder dan te stellen dat het toevallig was: "Ik ken niemand daar. Ik ken niemand op deze plaats. Toevallig." Wanneer dan nog eens werd gevraagd of u geen aanknopingspunten had gehad om daar terecht te komen, antwoordde u slechts: "Misschien was het gewoon toevallig. Ik ken niemand daar" (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 3). U kon zich ook niet meer herinneren op welke manier jullie zich van het eerste naar het tweede hotel hebben verplaatst (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 3). Toen u dan – op basis van de door u gegeven informatie dat de hotels in dezelfde straat lagen – werd gevraagd of jullie zich dan te voet hadden verplaatst klonk uw antwoord al even ontwijkend: "Ja, ongeveer" (A.(...) A.(...) Tweede Gehoorverslag, p. 3). Uw beschrijving van dit tweede hotel was overigens al even weinigzeggend: "Het is een gewoon huis, een normaal gebouw. Het is gewoon normaal" (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 4). Kortom, de vaagheid van uw antwoorden met betrekking tot de hotels waar jullie vijf maanden doorbrachten is opvallend en doet de twijfels over geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog toenemen.

Een verdere ongerijmdheid dient te worden vastgesteld in uw verklaringen op het CGVS met betrekking tot de periode waarin u onderdook. Tijdens uw eerste interview op het CGVS gaf u namelijk tijdens het overlopen van de adressen aan dat u uw woning in Bagdad hat verlaten op het einde van de vijfde maand in 2013, en dus niet op 17 januari 2013, de dag dat uw zontje werd ontvoerd, zoals blijkt uit volgende vragen en antwoorden: "Kunt u zich herinneren op welke dag u uw woning in Bagdad verlaten heeft? 'In de vijfde maand van het jaar 2013 ben ik naar Turkije vertrokken. Op 14/5/2013 ben ik vanuit Bagdad naar Turkije vertrokken'. 'Bent u dan in Dora blijven wonen tot die dag van uw vertrek? Eind 2010 tot de vijfde maand heb ik daar gewoond, ongeveer twee jaar'" (A.(...) A.(...) Eerste Gehoorverslag, p. 4). Nochtans kan men gezien het ingrijpende karakter van de ontvoering van uw zontje verwachten dat de datum van 17 januari 2013 wel degelijk in uw geheugen gegrift staat als het moment waarop uw normale leven een halt werd toegeroepen en u de woning in Bagdad diende te verlaten. Deze verkeerdelijke verklaring kan de bestaande twijfels bij de geloofwaardigheid van de door u weergegeven achtervolgingsfeiten alleen nog maar versterken.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan het feit dat jullie zontje O.(...) werkelijk werd ontvoerd uit jullie huis en dat jullie zich vervolgens verplicht zagen om onder te duiken in verschillende hotels.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat jullie verklaringen over het feit waarom u geen paspoort heeft voor O.(...) al evenzeer bevreemdend zijn. De paspoorten van u, van uw vrouw en uw dochter zijn alle drie uitgegeven op 8 september 2011 (zie documenten). Op dat ogenblik was O.(...) zes maanden oud. Het is dan ook opvallend dat u een dergelijk paspoort wel aanvraagde voor uw dochter – die op het ogenblik van de aanvraag ook nog maar 20 maanden was – maar niet voor O.(...). U verklaarde nochtans dat u de paspoorten had aangevraagd om die "door de hele situatie voor de zekerheid op zak te hebben" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 7). Het is dan ook niet duidelijk waarom u dergelijke voorzorgsmaatregelen enkel voor uw vrouw en uw dochter zou hebben genomen, maar niet voor uw zoon. Wanneer u erop gewezen wordt dat uw zontje toch al was geboren toen de paspoorten werden aangevraagd, antwoordde u in eerste instantie: "Ze [mijn vrouw] was zwanger, geloof ik" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 7). Wanneer u dan nog eens op de geboortedatum van O.(...) en op de datum van de uitgave van het paspoort werd gewezen (waar zes maanden tussen zit) antwoordde u enkel: "Ik kan het me niet herinneren" (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 7), een uitleg die weinig overtuigend is. Toen u nog eens werd gewezen op het vreemde van de zaak, antwoordde u nog dat het in werkelijkheid uw broer was die de paspoorten had aangevraagd (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 7), wat echter evenmin kan ophelderen waarom voor uw dochter wel een paspoort werd aangevraagd, en voor uw zoon niet. Wanneer dan nog eens aan uw vrouw werd gevraagd waarom er geen paspoort voor O.(...) werd aangevraagd, haalde zij aan dat ze zich niet kon herinneren of er al dan niet een paspoort voor O.(...) was, aangezien het uitsluitend ú was, haar man, die zich met dergelijke zaken bezighield (A.(...) N.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 4). Dit terwijl men er toch zou kunnen van uitgaan dat ook uw vrouw bijzondere aandacht zou hebben voor de documenten die O.(...) al dan niet had, enerzijds in het licht van het gemis van jullie ontvoerde kind en anderzijds met het oog op jullie asielaanvraag die grotendeels gebaseerd is op de beweerde ontvoering van jullie zoon. Men moet dan ook besluiten dat jullie verklaringen over het al dan niet bestaan van het paspoort van O.(...) weinig overtuigend zijn en zelfs een schaduw werpen op de geloofwaardigheid van het bestaan van O.(...) zelf.

Jullie verklaringen over de geboorteaktes van jullie kinderen doen eveneens vragen rijzen. Zo verklaarde uzelf eerst niet te weten waar de geboorteaktes van uw kinderen zijn (A.(...) A.(...) Eerste Gehoorverslag, p. 8: "Ik zou niet weten waar die zijn"). Wanneer dit ook nog eens aan uw vrouw werd gevraagd, legde zij

uit dat ze die al heel lang geleden was kwijtgeraakt (A.(...) N.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 4). Op uw tweede interview bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u geen geboorteakte van uw kinderen had, omdat men in Irak de geboorteaktes moet afgeven op het moment dat men een identiteitskaart krijgt uitgereikt, wat dus ook bij O.(...) – van wie u een identiteitskaart neerlegde – zou gebeurd zijn (A.(...) A.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 5). Deze laatste informatie is niet alleen in strijd met uw eerdere bewering dat u niet wist waar de geboorteaktes waren en met de bewering van uw vrouw dat zij de documenten is “kwijtgeraakt”, maar ze vindt ook geen bevestiging in de bestaande informatie over Iraakse identiteitsdocumenten. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt wel dat de identiteitskaart wordt uitgereikt op basis van de geboorteakte (Landinfo, “Report Iraq: Travel documents and other identity documents”, 2014, p. 16), maar nergens wordt vermeld dat die geboorteakte vervolgens zou worden ingetrokken door de uitreikende instantie. Wat wel blijkt is dat voor het aanvragen van een Iraaks nationaliteitsbewijs eveneens een geboorteakte nodig is (Landinfo, “Report Iraq: Travel documents and other identity documents”, 2014, p. 23). Men kan er dan ook van uitgaan dat de geboorteakte ook na het krijgen van de identiteitskaart ter beschikking van de ouders blijft zodat zij ook het nationaliteitsbewijs kunnen aanvragen. Bovendien had u volgens uw verklaringen ook zelf nog geen nationaliteitsbewijs voor O.(...) aangevraagd (A.(...) A.(...), GV, p. 8). Mochten uw verklaringen kloppen over het feit dat men de geboorteakte van O.(...) had ingetrokken naar aanleiding van de uitreiking van zijn identiteitskaart, dan zou dit ook nog eens betekenen dat u voor O.(...) geen nationaliteitsbewijs zou kunnen aanvragen, wat wel bijzonder vreemd zou zijn. Kortom, de ongerijmdheden in jullie verklaringen over de ontbrekende geboorteaktes en de onjuiste informatie die u hierover vervolgens gaf als toelichting kunnen de bestaande twijfels over het bestaan van dergelijke documenten alleen vergroten.

Op basis van bovenstaande vaststellingen blijkt dat – bovenop de al eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de ontvoering van O.(...) – u geen aannemelijke verklaring heeft kunnen verschaffen voor het feit dat essentiële documenten in verband met O.(...)’s identiteit blijken te ontbreken. Volledigheidshalve dient ook aandacht geschonken te worden aan uw bewering dat u in uw eerste woonplaats in Samawah het slachtoffer zou zijn geworden van discriminatie op basis van het feit dat u een soenniet bent, zoals u verklaarde door te zeggen: “Als ik ergens binnenkwam dan vroegen ze dus naar mijn stam en strekking etc. En als ze dat hoorden weigerden ze me werk te geven” (A.(...) A.(...), Eerste Gehoorverslag, p. 5).

Eerst en vooral verwijzen we hier terug naar het feit dat uw bewering dat uw broer – los van het feit dat geen geloof kan gehecht worden aan de door u geschetste omstandigheden van zijn dood, zoals aangetoond – zou zijn begraven in Najaf. Komende van een soenniet die in Bagdad verblijft is de keuze voor dit sjiitische kerkhof immers uitzonderlijk en zoals boven aangetoond waren de argumenten die u gaf voor dergelijke keuze allesbehalve overtuigend (zie supra). Deze keuze en uw toelichting errond werpt dan ook een schaduw op de waarachtigheid van uw soennitische aankomst. Verder wordt ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van deze beweringen doordat de verklaringen van u en uw vrouw over welke problemen u precies heeft gehad met betrekking tot uw werk in Samawah niet bleken overeen te komen, zoals eerder al werd beargumenteerd (zie supra). Dat jullie versies uiteenlopen over de aard van de problemen die u gekend had in Najaf, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Los van deze bedenking dient gesteld worden dat mocht er in Najaf sprake zijn geweest van werkgerelateerde discriminatie die eruit bestaat moeilijk toegang te krijgen tot jobs, wat in twijfel wordt getrokken, uw feitelijke regio van herkomst hoe dan ook niet Najaf maar Bagdad blijkt te zijn, waar u zich immers sinds eind 2010 hebt gevestigd.

Op basis van het geheel van bovenstaande argumentatie moet besloten worden dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u en uw familie een actuele en gegronde vrees dienen te koesteren ten aanzien van de oom van uw vrouw; u heeft evenmin aannemelijk kunnen maken dat u een actuele vrees dient te koesteren aangezien uw broer werd vermoord als gevolg van zijn activiteit als alcoholverkoper. Bovendien kan geen geloof gehecht worden aan het feit dat u een zoontje O.(...) heeft dat zou zijn ontvoerd waardoor u verplicht was met uw familie te vluchten. Tot slot heeft u niet kunnen aantonen dat er sprake was van werkgerelateerde problemen in Samawah die als vluchtelingrechtelijke vervolging in uw hoofde kunnen worden beschouwd.

Kortom, op basis van bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Zij kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4, &2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Een aantal documenten (een fotokopie van uw paspoort, uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, fotokopieën

van het paspoort van uw vrouw en uw dochter, hun identiteitskaarten en hun nationaliteitsbewijzen en een fotokopie van het nationaliteitsbewijs van uw broer, geboorteakte van jullie dochter die in België is geboren) staven de identiteit van u, van uw gezinsleden en van uw broer, maar die stond hier niet ter discussie.

Met betrekking tot de identiteitskaart van uw zoon O.(...), bij wiens identiteit enkele bedenkingen werden geformuleerd, dient opgemerkt te worden dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van deze stukken uiterst relatief is. De bewijswaarde van dit document neemt verder af in combinatie met het feit dat u voor O.(...) evenmin een paspoort, een nationaliteitsbewijs en een geboorteakte kon neerleggen, iets waarbij eerder al werd stilgestaan.

Voor wat de dreigbrief en de overlijdensakte van uw broer betreft, geldt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de hierboven gemaakte kanttekeningen kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden. Zij bovendien ook hier opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van deze stukken uiterst relatief is. Ook aan de door u neergelegde dreigbrief kan weinig bewijswaarde worden gehecht, aangezien een dergelijk document eenvoudig zelf kan worden opgemaakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van

uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio’s in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van

regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden

verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feiten

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger en een sjiitische moslim van Arabische origine. U werd geboren in 1987 in Bagdad (provincie Bagdad). Toen u zeven jaar oud was bent u met uw familie naar Najaf verhuisd.

In februari 2008 kwamen uw beide ouders en een broer om het leven in een aanslag. Hierna woonde u in Najaf in hetzelfde huis als uw oom langs vaderskant, die vanaf dan zijn gezag over u uitoefende. Na verloop van tijd gingen uw broer en uw zus bij uw tante langs moederskant inwonen, en bleef u samen wonen met uw oom. Hij behandelde u slecht, sloeg u vaak en probeerde er u toe te brengen om "tijdelijke huwelijken" af te sluiten met mannen, in lijn met een bestaande sjiitische traditie die de naam Nikah Al Mutah draagt, oftewel huwelijk van het genot; dergelijke tijdelijke huwelijken met mannen kunnen al ontbonden worden na een uur. Uw oom was van plan hier geld voor te vragen aan de betrokken mannen. Toen u zich tot de politie wendde met het oog op bescherming tegen uw oom leverde die u terug aan hem uit. In maart 2009 kon u ontsnappen uit het huis van uw oom en nam u uw toevlucht tot het huis van uw tante langs moederskant. Al snel sloot u een religieus huwelijk af met de zoon van uw tante, A.(...) A.(...) A.(...) G.(...) (O.V.-nummer 8.111.066) en enkele maanden later, in mei, trouwden jullie voor de wet. Hierna bleven jullie voor korte tijd samen wonen in het ouderlijke huis van uw man, dat eveneens van uw tante was, in Samawah (provincie Muthana). In 2010 en 2011 kregen jullie respectievelijk een dochter, N.(...), en een zoon, O.(...).

Nog in 2009 stierven uw oom en tante, de ouders van uw man, en kregen jullie het financieel moeilijk. Uw man werd bovendien bedreigd op zijn werk waardoor hij zijn werk moest stopzetten.

Eind 2009 bent u samen met uw man terug verhuisd naar Najaf, enerzijds als gevolg van jullie moeilijke financiële situatie en anderzijds aangemoedigd door uw oom die jullie hier aan een woning en aan een job voor uw man hielp. Uw man ging hier in de eerste plaats aan de slag in de bouwsector. Na enkele maanden wilde uw oom uw man dwingen om ontslag te nemen als bouwvakker en om in plaats hiervan met hem samen te werken. Toen uw man dit telkens opnieuw weigerde, werd hij door zijn baas ontslagen, vermoedelijk onder druk van uw oom. Die laatste dreigde er ook mee jullie dochtertje te ontvoeren. Op een avond kwam hij bij jullie langs en ontstond er een ruzie tussen uw man en hem. Uw man probeerde te politie erbij te halen. Toevallig was er een patrouille in de buurt en slaagde uw man erin om die tegen te houden. Na een kort gesprek van de politiemannen met uw oom trok de politie zich echter terug. Na dit voorval vreesden jullie voor jullie veiligheid en verhuisden jullie naar Bagdad, waar jullie bij de broer van uw man gingen wonen. Dit was eind 2010. Uw man verdiende er de kost door kinderkleren te verkopen in een kraampje. Uw schoonbroer was al gedurende ruime tijd aan de slag als alcoholverkoper. Op zekere dag keerde hij niet meer terug naar huis. Enkele dagen later vernam uw man van de politie dat zijn broers lichaam bij de forensische afdeling van het ziekenhuis bleek te liggen. Hij was op 5 november 2012 overleden.

Op 17 januari 2013 vielen vijf tot zes gemaskerde en in het zwart geklede mannen jullie huis binnen waar u zich samen met uw kinderen bevond. Toen het duidelijk werd voor de ontvoerders dat uw man niet thuis was, namen ze uw zoontje O.(...) mee en bezorgden u een dreigbrief waarin ze uw man verweeten dat hij had samengewerkt met de Amerikanen. In de brief stond dat u binnen de 48 uren het gebied diende te verlaten. Ze zeiden nog dat uw man zich binnen de 24 uur bij hen zou moeten aangeven, indien niet zouden ze uw zoontje vermoorden. Jullie spraken met elkaar af in de buurt Al Alawy in Bagdad en namen daar een hotelkamer. Terwijl u in het hotel bleef, ging uw man op zoek naar uw zoontje. Vijftien dagen later gingen jullie naar een tweede hotel dat in dezelfde straat als het eerste was gelegen.

Op 14 mei 2013 zijn jullie van Bagdad naar Turkije vertrokken. Uw man werkte daar in de groentesector maar moest zijn werk stopzetten omdat hij door het zware werk een rugletsel had opgelopen. U begon vervolgens in een restaurant te werken. Jullie vertrokken vanuit Turkije op 12 augustus 2015. Via een Grieks eiland bereikten jullie Athene en van hieruit reisden jullie door verschillende andere Europese landen tot in België, waar jullie aankwamen op 23 augustus 2015. Op 24 augustus 2015 heeft u samen met uw man en dochter een asielaanvraag ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Ter ondersteuning van jullie asielaanvraag legde u samen met uw man volgende documenten neer: een fotokopie van uw paspoort, uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, fotokopieën van het paspoort van uw man en uw dochter, hun identiteitskaarten en hun nationaliteitsbewijzen. Daarnaast legden jullie een identiteitskaart van jullie zoon O.(...) neer. Jullie bezorgden bovendien ook nog een jullie huwelijksakte, dreigbrief, de overlijdensakte van uw schoonbroer en een fotokopie van het nationaliteitsbewijs van uw schoonbroer. Tot slot legde u ook nog een geboorteakte neer van jullie dochter die op 19 december 2016 in België werd geboren.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land van herkomst kende en die deel uitmaken van de reden van uw vlucht in grote mate verbonden waren met de problemen van uw man A.(...) A.(...), A.(...) A.(...) G.(...) (O.V.-nummer (...)). In het kader van de asielaanvraag van uw man werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Voor wat deze verbonden motieven betreft, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees van vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

“(...)”

Naast deze problemen verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS ook nog een eigen reden te hebben, namelijk uw psychisch lijden, in het bijzonder in het kader van het overlijden van uw familie, de situatie met uw oom en de ontvoering van uw zoon (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 2).

Voor wat betreft het psychische lijden vanwege het overlijden van uw familie en de situatie met uw oom dient te worden vastgesteld dat, zoals ook aangehaald in de beslissing van uw man, uw oom u al sinds eind 2010 op geen enkele manier meer heeft benaderd. U verklaarde hierover: “Toen wij Najaf hebben verlaten voor Bagdad, heb ik geen contact meer met hem gehad ik heb niks meer van hem gehoord” (A.(...) N.(...), Tweede Gehoorverslag, p. 9). Bovendien blijkt uit de motivering hieronder (zie supra) dat het twijfelachtig is dat uw oom u of uw familie nog heeft belaagd tussen eind 2009 en eind 2010. Uit bovenstaande motivering blijkt eveneens dat u en uw man niet aannemelijk hebben kunnen maken dat uw oom werkelijk tot de milities behoort noch dat hij banden heeft met de milities (zie supra).

Ook al erkent het CGVS dat u na de dood van uw ouders in een moeilijke situatie terecht kwam, toch moet men op basis van bovenstaande vaststellingen besluiten dat er geen redenen zijn waarvoor u een actuele en gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging vanwege uw oom langs moederskant, waardoor er niet langer sprake is van motieven in vluchtelingrechtelijke zin.

Voor wat betreft het psychische lijden dat voortvloeit uit de ontvoering van uw zoon, moet erop gewezen worden dat uit bovenstaande motivering met betrekking tot de asielmotieven van uw man blijkt dat de ontvoering van uw zoon ongeloofwaardig is, waardoor ook geen geloof kan gehecht worden aan het psychische lijden om die reden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en van de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens stellen verzoekers een beoordelingsfout vast.

In hun middel overlopen verzoekers uitgebreid de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen, zowel wat de vluchtelingenstatus als wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft.

Betreffende hun geloofwaardigheid volharden verzoekers in hun verklaringen over hun vrees voor de oom van tweede verzoekster. Ondanks het gegeven dat deze feiten zich in het verleden hebben voorgedaan, zo stellen verzoekers, mogen deze niet buiten beschouwing worden gelaten omdat er bijzonder gewicht dient te worden gegeven aan daden van vervolging die zich in het verleden afspeelden. Derhalve volstaat het volgens verzoekers niet om vast te stellen dat de eerdere vervolgingen niet langer actueel zijn om de asielaanvraag te weigeren.

Met betrekking tot de functie van de oom bij de sjjiitische milities geven verzoekers toe dat ze hierover weinig informatie kunnen verstrekken, maar zij stellen dat zij wel aanwijzingen kunnen geven van zijn invloed omdat hij de politie kon verhinderen om tussen te komen en hij steeds wordt bijgestaan door bodyguards. Verzoekers verwijzen vooral naar het doorleefde verhaal van tweede verzoekster over de onderdrukking die zij heeft ondergaan. Verzoekers stippen aan dat uit het gehoorverslag niet kan worden afgeleid dat de redenen voor de verhuis van verzoekers vanuit Samawah naar Najaf onduidelijk zouden zijn aangezien eerste verzoeker duidelijk beschrijft dat hij slachtoffer was van discriminatie op socio-economisch vlak en na de dood van zijn ouders niet anders kon dan de door verzoeksters oom geboden steun aanvaarden.

Betreffende de alcoholverkoop van de broer van eerste verzoeker stellen verzoekers dat de commissaris-generaal niet betwist dat zij inwoonden bij deze broer in Bagdad, noch dat deze laatste alcohol verkocht. Er wordt wél betwist, zo menen verzoekers, dat de broer omwille van deze alcoholverkoop vermoord werd en dat verzoekers hierdoor in de problemen zouden zijn geraakt.

Naar aanleiding van het gegeven dat de broer in Najaf werd begraven, wijzen verzoekers erop dat Najaf geen exclusief sjjiitische begraafplaats is en dat de broer oorspronkelijk uit Najaf afkomstig was. Het feit dat tweede verzoekster geen uitleg kan geven over het onderzoek naar aanleiding van de dood van de broer van eerste verzoeker, is volgens hen niet doorslaggevend. Verzoekers wijzen erop dat het verkopen van alcohol een gevaarlijke activiteit is, hetgeen bevestigd wordt door de objectieve informatie betreffende het aantal slachtoffers in Bagdad bij incidenten in alcoholwinkels. Het is dus geenszins ongeloofwaardig dat personen om die reden problemen kunnen hebben.

Aangaande de ontvoering van hun zoon stellen verzoekers dat hun verklaringen betreffende het aantal hotels waar zij zouden hebben verbleven, niet doorslaggevend zijn. Zij verklaarden dat zij in 'verschillende' hotels hebben verbleven en hun verklaring dat zij in 'twee' hotels verbleven hadden, is daarmee niet tegenstrijdig.

Volgens verzoekers is het niet ongeloofwaardig dat eerste verzoeker aan zijn echtgenote verklaarde dat hij op zoek ging naar zijn zoon, maar dat hij dit in werkelijkheid niet deed en dat hij uitsluitend in de wijk bleef. Vervolgens stellen verzoekers dat het ontbreken van een paspoort en een geboorteakte niet wegneemt dat zij de originele identiteitskaart van O. hebben voorgelegd. Er werd, zo stellen verzoekers, geen onderzoek gevoerd naar de authenticiteit van dit document. Volgens verzoekers moet het bestaan en de verdwijning van O. aangenomen worden.

Betreffende de discriminaties in Samawah meent verzoeker dat de twijfel aan de soennitische geloofsovertuiging van verzoekers onvoldoende gemotiveerd is. In Samawah raakte verzoeker niet aan werk omdat hij als soenniet discriminatie ondervond, zo stellen zij.

Er dient, zo stellen verzoekers, een onderzoek gevoerd te worden naar het cumulatief effect van de aangehaalde asielmotieven. Twijfels over bepaalde aspecten van het relaas mogen volgens verzoekers de commissaris-generaal niet ontslaan van zijn opdracht om de vrees voor vervolging te toetsen betreffende elementen waarover geen twijfel bestaat.

Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus houden verzoekers een theoretische uiteenzetting over de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers halen rechtspraak aan van het HvJ ter interpretatie van de begrippen en de aflijning met artikel 3 van het EVRM. Een loutere evaluatie van het aantal slachtoffers volstaat niet volgens verzoekers om de nood aan bescherming te onderzoeken. Er dient ook naar de scholing van de kinderen, de mogelijkheid tot medische verzorging, de mobiliteit en de socio-economische situatie te worden verwezen. Volgens verzoeker mag artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet niet worden uitgehold tot artikel 3 van het EVRM. De ernstige bedreiging uit artikel 48/4, §2, c) slaat volgens verzoekers niet enkel op de fysieke integriteit, maar ook op

mentale aspecten. Het volstaat in dat opzicht niet om vast te stellen dat er geen sprake is van een 'open combat'-situatie om te besluiten dat er geen risico bestaat op het lijden van ernstige schade.

Onder verwijzing naar het arrest Elgafaji stellen verzoekers dat het niet volstaat om te besluiten dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade, en dat rekening dient te worden gehouden met het concept van de 'sliding scale'. Indien er sprake is van een lagere graad van willekeurig geweld, moet alsnog subsidiaire bescherming worden toegekend, zo betogen verzoekers, met name wanneer zij aantonen dat zij omwille van een bijzonder profiel een verhoogd risico zouden lopen. In dit verband halen verzoekers een uitspraak aan van het United Kingdom Upper Tribunal (hierna: het UKUT) van 17 januari 2017 waarin wordt gesteld dat een cumulatieve beoordeling van individuele kenmerken kan oplopen tot ernstige schade zoals bedoeld in de bepalingen betreffende de subsidiaire bescherming. Verzoekers concluderen dat de commissaris-generaal zich niet mag beperken tot een onderzoek *in abstracto* en dient *in concreto* na te gaan of de veiligheidssituatie in Bagdad voor hen een risico inhoudt.

Op grond van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet stellen verzoekers dat het gegeven dat zij reeds eerder ernstige schade hebben ondergaan of hiermee bedreigd werden, een reden kan zijn om een lager niveau van willekeurig geweld in aanmerking te nemen voor de beoordeling van de subsidiaire bescherming.

Verzoekers gaan vervolgens in op hun profiel en de redenen waarom zij een verhoogd risico zouden lopen. Zij wijzen erop dat zij oorspronkelijk niet uit Bagdad afkomstig zijn, dat eerste verzoeker een soenniet is en deel uitmaakt van een gemengd koppel, dat eerste verzoeker een familielid is van iemand die alcohol verkocht en hun zoon de naam 'Omar' droeg.

Vervolgens stellen verzoekers vragen bij de conclusie die de commissaris-generaal trekt uit zijn vaststelling dat het geweld in Bagdad grotendeels doelgericht van aard is. Volgens verzoekers dient met alle vormen van geweld rekening te worden gehouden bij de beoordeling van het willekeurig geweld, ook al is dit niet willekeurig van aard. Verzoekers zijn dan ook van oordeel dat de term 'willekeurig' geweld breed dient te worden geïnterpreteerd en dat ook de mishandelingen, ontvoeringen en moorden als willekeurig geweld dienen te worden aanzien. Op basis van de rechtspraak van het UKUT en een aanbeveling van het UNHCR menen verzoekers dat alle incidenten en slachtoffers in rekening dienen te worden genomen.

In een 'kwantitatief luik' gaan verzoekers in op de cijfergegevens waaruit blijkt dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden eist en dat de situatie in april/mei 2016 slechter is dan in 2015. Betreffende de 'kwalitatieve' elementen, benadrukken verzoekers de impact van het geweld op het dagelijkse leven en de noodzaak die voortvloeit uit artikel 27 van het KB CGVS om actuele informatie te verzamelen. Volgens verzoekers dringt een vernietiging van de bestreden beslissingen zich op om de impact van het geweld op het dagelijkse leven in Bagdad verder te onderzoeken. Met betrekking tot de factoren die in overweging dienen te worden genomen om de impact van het geweld op het dagelijkse leven te beoordelen, wijzen verzoekers op de juridische analyse van EASO waarbij onder andere de criteria uit het arrest Sufi en Elmi van het EHRM betreffende het willekeurig geweld worden in rekening genomen, de socio-economische omstandigheden als gevolg van het conflict en het cumulatief effect van het aanslepen van het conflict.

Volgens verzoekers dient de commissaris-generaal ook na te gaan of, hoewel de Iraakse overheid nog controle heeft over de hoofdstad, er nog sprake kan zijn van een rechtstaat. Verzoekers wijzen erop dat de officiële veiligheidsdiensten maar weinig kunnen ondernemen door een gebrek aan manschappen en organisatie. Aangaande de socio-economische omstandigheden stellen verzoekers dat het stilvallen van het publieke leven geen *conditio sine qua non* is voor de toekenning van de subsidiaire bescherming en dat men ook de impact van het conflict op humanitaire aspecten in rekening dient te nemen, zoals de invloed op het schoolbezoek van kinderen en op de kwaliteit van de gezondheidszorg. In dit verband verwijzen verzoekers naar een uitspraak van het Bundesverwaltungsgericht waaruit blijkt dat er problemen rijzen in Bagdad wat de basisgezondheidszorg betreft. Uit de beschikbare informatie leiden verzoekers af dat er sedert 2014 of begin 2015 geen gunstige evolutie plaatsvond wat bijvoorbeeld de drinkwaterbevoorrading betreft. Er is ook een steeds stijgende levensduurte. Met betrekking tot de aanwezigheid van humanitaire organisaties en agentschappen blijkt volgens verzoekers evenmin dat er sedert 2014 of 2015 een gunstige evolutie plaatsvond. Uit informatie van OCHA blijkt, zo stellen verzoekers, dat de humanitaire crisis is verslechterd. Naar aanleiding van het argument dat de toestand

in Bagdad niet tot een massale uitstroom van vluchtelingen heeft geleid, voeren verzoekers aan dat er zich heel veel interne vluchtelingen in Bagdad bevinden. Verzoekers wijzen er ook op dat er geen rekening werd gehouden met de duur van het conflict.

Op grond van wat voorafgaat besluiten verzoekers dat dat de bestreden beslissingen artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet schenden en hen de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers een uitspraak toe van de Cour Nationale de Droit d'Asile van 11 april 2016 en een lijst van Iraq Body Count met de recente incidenten (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4).

2.2.2. De verwerende partij diende op 16 juli 2017 een aanvullende nota in waarbij zij de COI Focus betreffende de actuele veiligheidssituatie in Bagdad van 26 maart 2018 toevoegde.

2.2.3. Verzoekers legden op 25 juli 2018 een aanvullende nota neer waarbij melding wordt gemaakt van het slachtofferschap van hun dochter van zedenfeiten in het asielcentrum waar zij verbleven. Een vrijwilliger die actief was in het centrum wordt verdacht van deze feiten. Via de politie van Dinant, zo stellen verzoekers, werd een proces-verbaal opgesteld en een strafrechtelijk onderzoek geopend.

Bij hun aanvullende nota voegen verzoekers een verklaring als benadeelde persoon van 12 maart 2018, een attest dat de dochter van verzoekers therapeutisch wordt begeleid door SOS Enfants, een attest van psychiater Dr. Z.Z. van 13 juli 2018, een attest van CARDA van 7 juli 2018, een attest van mevr. M. G. B. van Exil van 20 juni 2018, een attest van mevr. L. d. L. van 9 juni 2018, het medisch getuigschrift van dr. S. A., een attest van R. K. van 27 juni 2018, een getuigschrift voor mevr. N. A. van "*De Plume et de Miel*" van 9 juli 2018 en een attest van dr. H. H. van het Centre Neuro Psychiatrique Saint-Martin van 17 juli 2018 (Aanvullende nota verzoekers, bijlagen 1-10).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissingen, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het gegeven dat de vrees die verzoekers koesteren voor de dwingelandij van de oom van tweede verzoekster niet langer actueel is omdat zij verklaarden dat zij sedert hun verhuis naar Bagdad in 2010 niets meer van deze oom vernomen hebben. Daarnaast wordt ook getwijfeld aan de verklaringen van verzoekers over het schrikbewind van de oom van verzoekster waar zij onder zouden hebben geleefd in Najaf in de periode 2009-2010. De commissaris-generaal wijst op een aantal ongerijmdheden in verzoekers verklaringen over de reden voor hun vertrek uit Samawah en de onduidelijkheden over de woonplaats van de oom.

Daarnaast wordt aangestipt dat het niet geloofwaardig is dat de oom tot de milities behoorde of over connecties met de milities beschikte aangezien verzoekers geen duidelijkheid kunnen scheppen over de militie waartoe de oom zou behoren.

Vervolgens plaatst de commissaris-generaal vraagtekens bij de beweerde moord op de broer van eerste verzoeker omwille van de verkoop van alcohol. Zo bleek tweede verzoekster niet op de hoogte van het feit dat er een onderzoek werd gestart naar aanleiding van de moord en bleek zij evenmin te weten waar

de broer van haar echtgenoot begraven was. De verklaringen van eerste verzoeker dat hij zijn broer op het sjiitische kerkhof van Najaf zou hebben begraven, is weinig geloofwaardig. De commissaris-generaal concludeert dat het weinig geloofwaardig is dat de broer van eerste verzoeker door sjiitische militieën zou zijn omgebracht.

Betreffende de beweerde ontvoering van het zontje van verzoekers stelde de commissaris-generaal vast dat eerste verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de contacten die ze met de bureaus zouden hebben gehad naar aanleiding van de ontvoering en over de zoektochten die ze naar aanleiding van deze ontvoering hadden ondernomen. In de beslissing wordt ook gewezen op de uiteenlopende verklaringen die verzoekers aflegden over het aantal hotels waar ze zouden hebben verbleven uit angst om niet steeds op een vaste plaats te verblijven en over de lengte van het verblijf in de verschillende hotels. Daarnaast bleken de beschrijvingen van de aard en de ligging van deze hotels bijzonder vaag en bleken verzoekers ongerijmde verklaringen af te leggen over de periode waarin zij onderdoken. De commissaris-generaal vestigt ook de aandacht op de vreemde verklaringen van verzoekers over het al dan niet aanvragen van een paspoort voor hun jongste zoon O. en over de geboorteaktes van hun kinderen.

Tenslotte wordt erop gewezen dat de discriminatie die verzoekers zouden hebben ervaren in Samawah op basis van hun soennitische achtergrond sterk wordt betwijfeld aangezien eerste verzoeker ervoor opteerde zijn broer in Najaf te begraven en hun verklaringen weinig overtuigend zijn. Bovendien beschouwt de commissaris-generaal Bagdad als feitelijke regio van herkomst aangezien verzoekers sedert eind 2010 aldaar woonachtig zijn. De asielmotieven, zo concludeert de commissaris-generaal, kunnen geen basis vormen voor een risico-analyse in het licht van het Vluchtelingenverdrag of in het licht van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die door verzoekers werden voorgelegd doen volgens de commissaris-generaal geen afbreuk aan de gedane vaststellingen, gelet op de mate van documentfraude in Irak.

Betreffende de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 17 van het KB CGVS aangezien zij verzuimen uiteen te zetten op welke wijze de betreden beslissingen deze bepaling zou schenden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. Verzoekers voeren onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1 van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van

één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker verklaarde te vrezen vermoord te worden door de oom van zijn echtgenote omdat hij onder andere zou hebben geweigerd voor hem te werken (AD, stuk 17, Vragenlijst CGVS eerste verzoeker, 17 december 2015, vraag 5). Eerste verzoeker deelde ook mee dat zijn broer door de milities zou zijn vermoord omdat die alcoholische dranken verkocht en dat er op 17 januari 2013 een inval plaatsvond in hun huis waarbij hun kind ontvoerd werd en zij een dreigbrief ontvingen (*ibid.*). Volgens eerste verzoeker vermoedden de belagers dat hij ook alcohol verkocht (*ibid.*). Tweede verzoekster stelde dat haar oom voor haar verantwoordelijk was sinds de dood van haar ouders en behoorde tot Jaesh al Mehdi (AD, stuk 20, Vragenlijst CGVS tweede verzoekster, 17 december 2015, vraag 5). Verzoekster verklaarde dat hij haar had proberen te overtuigen om tijdelijke huwelijken aan te gaan met andere mannen en dat hij haar slecht behandelde. Tweede verzoekster legde ook verklaringen af over de inval van 17 januari 2013 waarbij haar zoontje werd ontvoerd en haar werd opgedragen een dreigbrief aan haar echtgenoot te overhandigen (*ibid.*). Verzoekster stelde dat ze haar zoontje overal tevergeefs gezocht heeft en dat ze in verschillende hotels verbleven gedurende 3 à 4 maanden alvorens Irak te verlaten (*ibid.*).

2.5.7. Uit de beschikbare gegevens blijkt dat de ouders van tweede verzoekster in 2008 waren omgekomen bij een ontploffing van een bomauto (AD, stuk 21, Verklaring DVZ tweede verzoekster, 17 december 2015, persoonsgegevens). Het is bijgevolg aannemelijk dat tweede verzoekster vanaf 2008 onder de hoede van een mannelijk familielid viel, bijvoorbeeld van haar oom in vaderlijke lijn.

Het is echter minder aannemelijk dat deze oom, indien hij werkelijk bindingen zou hebben met Jaesh al Mehdi, zou instemmen met het huwelijk van tweede verzoekster, die zichzelf als een sjiitische moslima omschrijft (AD, stuk 21, Verklaring DVZ tweede verzoekster 17 december 2015, persoonsgegevens), met haar soennitische echtgenoot. Daarbij komt dat verzoekers voorhouden dat zij na hun huwelijk in 2009 nog steeds onder de dwingelandij van deze oom zouden hebben geleefd. Tweede verzoekster gaf echter zelf aan dat dit maar één jaar heeft geduurd (AD, stuk 20, Vragenlijst CGVS tweede verzoekster, 17 december 2015, vraag 5), hetgeen niet lijkt te stroken met het gegeven dat zij pas eind 2010 aan deze dwingelandij zouden zijn ontsnapt door naar Bagdad te verhuizen. Gelet op de onduidelijke verklaringen van verzoekers over de woonplaats van deze oom en hun onwetendheid over zijn precieze functie bij de militie kunnen hun verklaringen over de invloed die hij op hun leven zou hebben gehad bezwaarlijk geloofwaardig worden geacht.

2.5.8. In hun middel operen verzoekers weliswaar dat aan daden van vervolging die zich in het verleden hebben voorgedaan een bijzonder gewicht dient te worden gegeven. Verzoekers gaan hiermee evenwel voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingdefinitie dat deze vrees 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit het gehoor van eerste verzoeker blijkt dat verzoekers na hun verblijf in Najaf naar de al Dora-wijk in Bagdad zijn verhuisd waar zij van eind 2010 tot aan hun vertrek op 14 mei 2013 hebben gewoond (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I eerste verzoeker, 26 april 2016, p. 4). Eerste verzoeker ontkende na zijn vertrek uit Najaf ooit nog iets over of van deze oom te hebben gehoord en geen enkel contact meer met hem te hebben gehad (*ibid.*, p. 12). Ook tweede verzoekster stelde geen contact meer te hebben gehad met haar oom na de verhuis naar Bagdad (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS II tweede verzoekster, 23 augustus 2016, p. 4).

Aangezien het weinig aannemelijk is dat de oom na het huwelijk van verzoekers nog een sterke invloed had op hun leven en zij zelf te kennen gaven sedert eind 2010 niets meer van hem hebben gehoord kan de vrees voor deze oom, die blijkbaar gestoeld was op de weigering van eerste verzoeker om voor hem te werken, thans niet langer als actueel worden beschouwd. Bovendien dient Bagdad thans als hun regio van herkomst te worden beschouwd, zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing bevestigt, zodat niet blijkt dat deze oom die in Najaf woont, verdere problemen zou veroorzaken.

2.5.9. Wat de alcoholverkoop betreft waarmee de broer van eerste verzoeker zich in Bagdad zou hebben beziggehouden, stelt de Raad vast dat eerste verzoeker niet op de hoogte is van de plaatsen waar deze alcoholverkoop plaatsvond (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I eerste verzoeker, 26 april 2016, p. 12-

13) en te kennen gaf dat zijn broer totaal geen informatie gaf over zijn werk (*ibid.*, p. 13). De vraag rijst hoe de oom van zijn echtgenote, die in Najaf verbleef, wel op de hoogte zou zijn geraakt van het gegeven dat de broer van eerste verzoeker “*met drank werkt*” (*ibid.*, p. 9). De hypothese van verzoekers dat de oom van tweede verzoekster iets te maken zou hebben met de verdwijning en de moord van de broer van eerste verzoeker komt weinig realistisch over. Het is ook niet aannemelijk dat eerste verzoeker ook van handel in alcohol zou worden verdacht, terwijl hij hier niets van bleek te weten.

2.5.10. Uit de neergelegde overlijdensakte van de broer van eerste verzoeker (AD, stuk 23, Documenten, overlijdensakte broer A. + vertaling), kan de precieze aanleiding voor het gewelddadige overlijden van deze persoon op 5 november 2012 niet worden afgeleid. Vreemd genoeg verklaarde eerste verzoeker dat er na dit gewelddadige overlijden geen enkel onderzoek werd verricht en dat hij hier ook niet naar zou hebben gevraagd (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I eerste verzoeker, 26 april 2016, p. 13). Zoals verzoekers terecht stellen in hun middel wordt in de bestreden beslissingen betwist dat verzoekers in de problemen zouden zijn geraakt omwille van de activiteiten van de broer van eerste verzoeker. De Raad merkt nog op dat het overlijden van de broer van eerste verzoeker niet als een rechtstreekse vluchtaanleiding kan worden aangemerkt aangezien zij pas anderhalf jaar later naar Turkije vertrokken zijn. Het feit dat objectieve informatie zou uitwijzen dat het verkopen van alcohol een gevaarlijke activiteit is, betekent niet dat verzoekers hiermee zouden worden geassocieerd en omwille van daarvan problemen zouden ondervinden. Het gegeven dat de verkoop van alcohol in Irak problemen kan opleveren, wordt door de commissaris-generaal niet betwist.

2.5.11. Ook de verklaring van eerste verzoeker dat zijn broer in Najaf zou zijn begraven doet sterk de wenkbrauwen fronsen. Eerste verzoeker verklaarde immers een soennitisch moslim te zijn (AD, stuk 21, Verklaring DVZ eerste verzoeker, 17 december 2015, persoonsgegevens) en gaf te kennen dat er in zijn stam enkel soennieten waren (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I eerste verzoeker, 26 april 2016, p. 3). De broer van eerste verzoeker was woonachtig in Bagdad (*Ibid.*, p. 9). Tweede verzoekster bleek niet te weten waar haar schoonbroer, bij wie ze een tijdje had ingewoond, begraven was, hetgeen op zich al bevreemdend is (AD, stuk 11, gehoorverslag CGVS I tweede verzoekster, p. 6), maar leek ervan uit te gaan dat deze na zijn overlijden in Bagdad begraven zou zijn (*ibid.*).

Eerste verzoeker herhaalde dat zijn broer in Najaf begraven werd. Deze begraafplaats, in de Wadi al-Salaam, is een heilige sjjiitische begraafplaats (AD, stuk 24, Landeninformatie, AP News ‘Iraq’s Najaf cemetery swells as fight against IS escalates’, 25 november 2016), waardoor het, gelet op de soennitische achtergrond van de overledene, volstrekt ongeloofwaardig is dat hij aldaar zou zijn begraven. De loutere affirmatie dat de begraafplaats in Najaf geen exclusief sjjiitisch kerkhof zou zijn, wordt door verzoekers niet met objectieve gegevens gestaafd.

2.5.12. Naar aanleiding van de beweerde ontvoering van hun zoon O. op 17 januari 2013 verklaarde eerste verzoeker dat hij bij de politie aangifte had gedaan van het feit dat zijn zoon vermist was, maar dat hij daarna nooit meer is teruggegaan om te informeren of ze al iets gevonden hadden (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I eerste verzoeker, 26 april 2016, p. 16). Eerste verzoeker stelde uitdrukkelijk dat hij niets had ondernomen om zijn zoon terug te vinden (*ibid.*), hetgeen minstens verbazingwekkend kan worden genoemd. Tweede verzoekster verklaarde van haar kant dat haar echtgenoot gedurende de anderhalve maand dat ze in een hotelkamer verbleven naar buiten ging om hun zoontje te zoeken in ziekenhuizen en op politiebureaus (AD, stuk 11, gehoorverslag CGVS I tweede verzoekster, p. 7). De verklaringen van verzoekers over het gedrag van eerste verzoeker na de ontvoering zijn dus volkomen tegenstrijdig en ondergraven in belangrijke mate de geloofwaardigheid van de beweerde ontvoering van O. Uit de verklaringen van verzoekers kan in elk geval niet worden afgeleid dat eerste verzoeker enkel in de wijk naar zijn zoon zou hebben gezocht, zoals zij thans in hun middel poneren.

2.5.13. Aangaande hun verblijf op hotel na de ontvoering van hun zoon, is het onduidelijk in hoeveel verschillende hotels zij zouden hebben verbleven alvorens zij naar Turkije zijn vertrokken. Door in hun middel te stellen dat “*verschillende*” hotels en “*twee*” hotels niet als tegenstrijdige verklaringen kunnen worden aangemerkt, slagen verzoekers er niet in te weerleggen dat het geheel van de verklaringen van verzoekers over de nasleep van de ontvoering erg vaag is. Zo stellen verzoekers dat zij na de ontvoering gedurende ongeveer anderhalve maand in een hotel hebben verbleven, maar geen van beiden blijkt zich de naam of de locatie van dit hotel te kunnen herinneren (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I eerste verzoeker, 26 april 2016, p. 16; AD, stuk 11, gehoorverslag CGVS I tweede verzoekster, p. 7). Indien men gedurende meerdere weken op een hotelkamer verblijft, mag men toch verwachten dat men hiervan een nauwkeurige beschrijving kan geven. De Raad merkt ook op dat verzoekers geen enkel stuk hebben neergelegd betreffende de ontvoering van O., hoewel eerste verzoeker zijn zoon als vermist had

opgegeven bij de politie. Daarnaast lijkt de neergelegde identiteitskaart van O. een anomalie te bevatten (AD, stuk 23, Documenten, Identiteitskaart O.). Deze identiteitskaart zou op 6 november 2011 zijn uitgereikt te Samawah (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I eerste verzoeker, 26 april 2016, p. 7), terwijl verzoekers reeds eind 2010 naar Bagdad zouden zijn verhuisd en O. in Bagdad geboren is (AD, stuk 21, Verklaring DVZ, 17 december 2015, persoonsgegevens, punt 16). Aangezien er geen authentieke geboorteakte of een authentiek paspoort van O. werden voorgelegd kan de authenticiteit van deze identiteitskaart niet zonder meer worden aangenomen. Uit de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt trouwens dat valse identiteitskaarten tegen betrekkelijk lage prijzen te koop zijn (AD, stuk 24, Landeninformatie, Landinfo, Report Iraq: Travel documents and other identity documents, 23 januari 2014, p. 20). Uit de neerlegging van de identiteitskaart kan in elk geval niet worden afgeleid dat de verdwijning van O. aannemelijk moet worden geacht, zoals verzoekers in hun middel willen doen geloven.

2.5.14. Indien eerste verzoeker tot de soennitische strekking behoort, is het niet ondenkbaar dat hij in het sjiiitische zuiden van Irak een bepaalde discriminatie heeft ervaren, bijvoorbeeld op het vlak van tewerkstelling. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers reeds eind 2010 uit de zuidelijke provincies zijn vertrokken en verhuisd zijn naar Bagdad, waardoor de voorgehouden discriminatie, in zoverre deze al als vervolging of ernstige schade zou kunnen worden gekwalificeerd, niet langer als een actueel vluchtmotief kan worden aangewend.

2.5.15. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun middel beperken tot het volharden in eerder afgelegde verklaringen en *a posteriori* enkele aspecten ervan trachten te verduidelijken. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete en afdoende gestaafde argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijven.

2.5.16. De verschillende door verzoekers aangehaalde asielmotieven kunnen niet geloofwaardig worden geacht. Zowel een individueel als een cumulatief onderzoek van deze asielmotieven kan geen aanleiding geven tot het aanvaarden van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag in hoofde van verzoekers. Zodoende kunnen zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5.17. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Vluchtelingenverdrag *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, waardoor het aannemelijk is dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 van het EVRM is voorts nagenoeg identiek aan de vorm van ernstige schade die wordt bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet, hoewel niet alle vormen van onmenselijke of vernederende behandelingen in aanmerking kunnen worden genomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35). Tenslotte biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (*cf.* EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226). Verzoekers tonen in hun middel niet aan dat er *in casu* sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM. Eventuele risico's op onmenselijke of vernederende behandelingen die buiten het spectrum van de internationale bescherming vallen, ressorteren niet onder de bevoegdheid van de commissaris-generaal noch onder deze van de Raad.

2.5.18. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.19. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal een onderzoek heeft gevoerd naar de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, die voor verzoekers als “*regio van herkomst*” dient te worden beschouwd sinds hun verhuis naar deze provincie eind 2010. Bij dit onderzoek werd rekening gehouden met de beschikbare landeninformatie (AD, stuk 24, Landeninformatie, COI Focus Irak, De actuele veiligheidssituatie in Bagdad, 23 juni 2016; COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016; CGVS Irak, Beleid andere landen, oktober 2015; CGVS Irak, Vrijwillige terugkeer, 24 juni 2016; UNHCR Position on Returns to Iraq, november 2016; COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017). Deze landeninformatie werd trouwens *geüpdatet* in de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 juli 2018 (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus Irak, De actuele veiligheidssituatie in Bagdad’, 26 maart 2018).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Bagdad, na een periode met een stabiel niveau van geweld in de hoofdstad en de daartoe behorende provincie tussen 2014 en 2016 talrijke aanslagen met maandelijkse slachtofferaantallen van honderden doden en gewonden, sinds de jaarwisseling van 2016 naar 2017 een duidelijke trend is naar minder aanslagen en kleinere aantallen slachtoffers. Het gewapend conflict spreidt zich in Irak niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. Op 9 december 2017 verkondigde eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje IS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Desalniettemin is IS nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en bermbommen. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld dat in 2015 en 2016 stabiel bleef – om en bij de 300 doden en 700 gewonden per maand – is vanaf einde 2016 sterk beginnen dalen, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt al heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

De hele provincie Bagdad bevindt zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities - die officieel deel uitmaken van de *Iraq Security Forces* en onder de paraplu van de *Popular Mobilization Units* (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. De sjiitische meerderheid heeft echter meer vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt wordt ervaren. De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiitische wijken. Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran. In de straten van de hoofdstad worden ook

regelmatig lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

Er bevinden zich bijna 144.000 binnenlandse vluchtelingen in de provincie Bagdad. De meesten werden verdreven uit de regio's die onder de controle van ISIS stonden, of waar gevechten tussen de regeringstroepen en de PMU tegen ISIS hebben plaatsgevonden. De IDP's leven meestal bij gastfamilies of in huurwoningen, maar hun economische situatie is vaak precair, en zij moeten een beroep doen op humanitaire hulp. Bijna alle IDP's geven aan terug te willen keren naar hun thuis zodra de situatie het toelaat. Er is een terugkeer naar de op ISIS heroverde steden en gebieden op gang gekomen. Het aantal ontheemden in Bagdad is ook sterk verminderd omdat er nog maar weinig nieuwe bijkomen. De gevechten tussen de ISF en ISIS zijn afgelopen, er komen nog maar weinig nieuw ontheemden bij.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het door IS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen, maar het wegvallen van deze machtsfactor betekent ook een toename van de politieke onzekerheid: Irak komt nu terecht in een nieuwe fase, en de conflicten tussen de centrale regering en de *Kurdish Regional Government* (KRG), maar ook tussen de verschillende groepen binnen de sjiitische meerderheid komen opnieuw op de voorgrond te staan, zoals de herovering van de omstreden gebieden op de koerdische peshmerga in oktober 2017 heeft aangetoond.

De successen van het Iraakse leger en de PMU betekenen een opsteker voor de regering Abadi, maar door het verdwijnen van de gemeenschappelijke vijand IS komen de politieke tegenstellingen tussen de verschillende machtsgroepen in Bagdad weer sterker op de voorgrond.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Ondanks het feit dat er wel degelijk een aantal maatschappelijke problemen bestaan op het vlak van onderwijs en gezondheidszorg en dat de grote hoeveelheid ontheemden in Bagdad de situatie bemoeilijken, kan niet worden ontkend dat de Iraakse hoofdstad op heden nog steeds een functionerende hoofdstad is.

2.5.20. Uit het geheel van de beschikbare informatie concludeert de Raad dat er thans in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben geen recente landeninformatie aangebracht die het door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota aangeleverde rapport zou tegenspreken. De uitspraak van de Franse CNDA van 11 april 2016 en de opsomming van een reeks incidenten door Iraq Body Count (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4) zijn thans niet langer relevant om de actuele situatie te beoordelen.

2.5.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3, 48/4 en/of 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.5.22. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, werd besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie van een zeer hoge mate van willekeurig geweld.

Zoals verzoekers in hun middel beschrijven op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie, dient echter rekening te worden gehouden met het onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

2.5.23. Bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient dus rekening te worden gehouden met bepaalde *“persoonlijke omstandigheden”*, waarbij verzoekers specifiek verwijzen naar de informatie die zij middels hun aanvullende nota van 25 juli 2018 hebben aangereikt.

2.5.24. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal geen onzorgvuldigheid kan worden verweten doordat geen rekening werd gehouden met feitelijke voorvallen die zich na het nemen van de bestreden beslissingen hebben voorgedaan. Volgens de uiteenzetting van de raadsman van verzoekers is er sprake

van een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekers omwille van de redenen die in de aanvullende nota worden uiteengezet.

2.5.25. Ter terechtzitting verduidelijkt de raadsman van verzoekers dat de dochter van het gezin, die geboren is in 2010 en ondertussen een achttal jaar oud is, in 2017 in het Rode Kruiscentrum “*Pierre Bleue*” in Yvoir op het slachtoffer werd van zedenfeiten die zouden zijn gepleegd door een vrijwilliger die in het centrum actief was.

Deze feiten hebben in de eerste plaats aanleiding gegeven tot een opsporingsonderzoek waarbij de politie van Dinant een proces-verbaal heeft opgesteld en eerste verzoeker zich als benadeelde persoon zou hebben laten registreren bij het Parket (Aanvullende nota verzoekers, stuk 1).

Vervolgens hebben deze feiten allerhande psychische problemen bij de betrokkenen veroorzaakt of verergerd. De dochter van verzoekers werd door het Rode Kruiscentrum van Yvoir op 26 juni 2017 doorverwezen naar ‘SAILFE-Equipe SOS Enfants’ te Dinant met het oog op psychologische begeleiding waar zij tweewekelijks wordt opgevolgd (Aanvullende nota verzoekers, stuk 2). Als gevolg van deze gebeurtenissen en eerder opgelopen traumatische ervaringen worden ook eerste verzoeker en tweede verzoekster zelf eveneens psychiatrisch en psychologisch begeleid (Aanvullende nota, stukken 3 en 4).

2.5.26. De Raad stelt op grond van de gegevens van het dossier vast dat eerste verzoeker in 2009 op 22-jarige leeftijd zijn beide ouders aan ziekte verloor (AD, stuk 21, Verklaring DVZ eerste verzoeker, 17 december 2015, persoonsgegevens, punt 13). Blijkbaar werden beide ouders van tweede verzoekster in 2008, toen zij 21 jaar was, het slachtoffer van een bomauto (AD, stuk 21 verklaring DVZ tweede verzoekster, 17 december 2015, punt 13).

Uit de verklaringen van eerste verzoekster blijkt ook dat haar oom die, die na het overlijden van haar ouders verantwoordelijk werd voor haar, haar slecht zou hebben behandeld in de periode die haar huwelijk voorafgaat (AD, stuk 20, Vragenlijst CGVS, 17 december 2015, vragen 2 en 5).

Tevens kan uit het dossier worden opgemaakt dat de broer van eerste verzoeker, bij wie verzoekers toen inwoonden, in 2012 in Bagdad op gewelddadige wijze om het leven kwam, hoewel de geschetste omstandigheden en de precieze feiten die aanleiding gaven tot dit gewelddadige overlijden weinig geloofwaardig werden geacht.

De Raad concludeerde dat de reeks traumatische ervaringen waaraan verzoekers in hun land van herkomst werden blootgesteld niet *an sich* als vervolging of als ernstige schade kunnen worden gekwalificeerd, gelet op een aantal weinig geloofwaardige verklaringen. Toch hebben deze ervaringen ongetwijfeld een grote impact op de weerbaarheid van verzoekers. Wanneer bovendien de steun van een familiaal netwerk bij een terugkeer naar Bagdad zou ontbreken, hetgeen *in casu* niet onaannemelijk is, gelet op het wegvallen van de ouders van verzoekers en de broer van eerste verzoeker, wordt die weerbaarheid wellicht nog meer op de proef gesteld.

Het gezin werd bijkomend geconfronteerd met een uiterst traumatische ervaring in België die de verzwakte weerbaarheid nog verder aantast. De bijzondere emotionele fragiliteit van de verschillende leden van het gezin was ter terechtzitting duidelijk waarneembaar.

Het cumulatief effect van de traumatische ervaringen waaraan dit gezin werd blootgesteld vormen een afdoende bewijs dat verzoekers omwille van “*persoonlijke omstandigheden*”, zoals bedoeld in de hierboven weergegeven rechtspraak, met name een sterk verhoogde kwetsbaarheid, een groter risico lopen dan andere burgers op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld. De ernstige bedreiging van het leven of de persoon kan immers ook ernstige geestelijke trauma’s omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

Verzoekers komen omwille van voormelde redenen in aanmerking voor de subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN